

bergaae Modificationer; men ogsaa ved dette Punkt vil jeg ikke længere dvæle.

Hvad der forekommer mig at være Hovedsagen i det ærede Udvalgs Forslag, og som har fremkaldt væsentlige Betænkeligheder fra min Side, det er den Passus, at det udskrivne Mandskab kun skulde fordeles til saadanne Afdelinger, som rekrutteres af det egentlige Danmark, og ikke afbenyttes til tydsk Forbundscontingent. Idet jeg foreløbig henholder mig til, hvad den ærede Justitsminister herom har ytret for at vise det Ubegrundede deri, tillader jeg mig at henstille til det ærede Udvalg, om dette ikke i Betragtning af de Grunde, som den ærede Justitsminister har anført derimod, vil finde sig foranlediget til at tage deres Forslag herom tilbage, og slutte sig til det af den ærede Justitsminister stillede Ændringsforslag.

Tjeherning: Der foreligger i Behandlingen af dette Lovforslag, en dobbelt Bestemmelse med Hensyn til det Mandskab, som skal udskrives, den ene angaaer Mængdeforholdet og den anden Besskaffenheden, som vi ville tillægge de Rekrutter, som skulle udskrives. Tvivsten, som ligger mellem Regjeringen og os, er udtrykt fra Justitsministerens Side derved, at han siger, at han synes, at det passer ikke i en Udskrivningslov for et Aar at indføre en Bestemmelse, som forekommer ham at henhøre i en Grundlov for hele Staten; — jeg tror ikke, at jeg feiler, naar jeg har opfattet det saaledes. — Jeg svarer: at dertil være vi vistnok ikke komne, naar Ministeriet ikke i Overgangstiden havde rokket ved de factiske Forhold, som forud bestode (Hør!). Det er altid den ene Gjerning, som fremkalder den anden; det er Trykket, som kræver Modtryk. Vi have mellem de Dplysninger, som ere meddeelte os af Ministeriet, en Dplysning, der i en væsentlig Grad forandrer den Mandskabsfordeling, der tidligere bestod. Mandskabets Fordeling, der er bestemt omtrent samtidig og kort Tid efter den nye Organisationsplan, ere vi berettigede til at betragte idetmindste ligesaa fast som denne; jeg siger idetmindste ligesaa fast; thi Organisationen rører Hæren,

efterat Hæren er skabt, og staaer altsaa i Administrationens Magt, men Udskrivningen og Mandskabets Fordeling berører Befolkningen, og den henhører i en væsentlig Grad under Grundlovens § 53, som er den grundlovsmaessige Bevillingsparagraph for denne Gjensstand. Derfor vi kun med Uvillie kunne see, at der med Letfærdighed, — og det skeer jævnlig, — anvendes Pengemidler, som udtynges af Nationens Lomme, saa kunne vi endnu mindre taale at see, at Folkets Søner misbruges til Gjæringer, hvortil vi ikke ville have dem brugte (Hør!). Om derfor ogsaa den af Udvalget i Lovforslaget fremsførte Sætning kunde synes kun lidet at henhøre til dette Sted, saa er den dog ikke Letfindig fremsat, den er et Nødværge (Hør! Hør!). Ingen skal være villigere end jeg til at frasælge den, naar vi staae paa Troe og Love ligeoverfor vor Regjering, naar den siger: i Overgangstiden skal kun den haardeste Nød bringe os ud af de Forhold, som bestod tidligere; naar den taler saaledes, saa skal jeg være redebon til at vige tilbage. Men, naar Forholdene forandres, uden at nogen skellig Grund gives os derfor, og naar dette skeer paa en Maade og paa Steder, hvor de ikke forud kunne komme til Lovgivningens Kjendelse, og man da bag efter kommer og siger, det er forunderligt, det er besynderligt, at en provisorisk Anordning i Kongens Navn, — det er uheldigt, at Kongens Navn nævnedes her — skal undergaae Modificationer, den bør enten antages eller forkastes, saa siger jeg, saa ere vi paa en uheldig Vei. Der er Intet, der for mig mere beviser den Uret, Regjeringen i denne Sag har, end at den ærede Justitsminister har benyttet den Grund, som han selv maa erkende at være en Smaalighed, den nemlig, som han anførte, idet han sagde: dette Forslag vil jo ikke hjælpe Eder det Ringeste; thi man plukker blot de efter nærværende Lovudkast udskrivne Rekrutter ud, og saa sender man de øvrige Tropper ind i det tydske Forbundscontingent (Lehmann: Lad dem gjøre det!). Det gjør ingen Regjering. (Lehmann: Nei! Gud naade den, om den gjorde det!), det gjør ingen Regjering ustraffet, saalænge vi have vor Ret (Hør!); den kan sende vore Batalioner, som